

Geyser

Jacobson, Harald,

81 A Br.

JACOBSON, Harald
Geyer

Vitt. So.
(P.)
o

Sthlm
1906

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 558 897

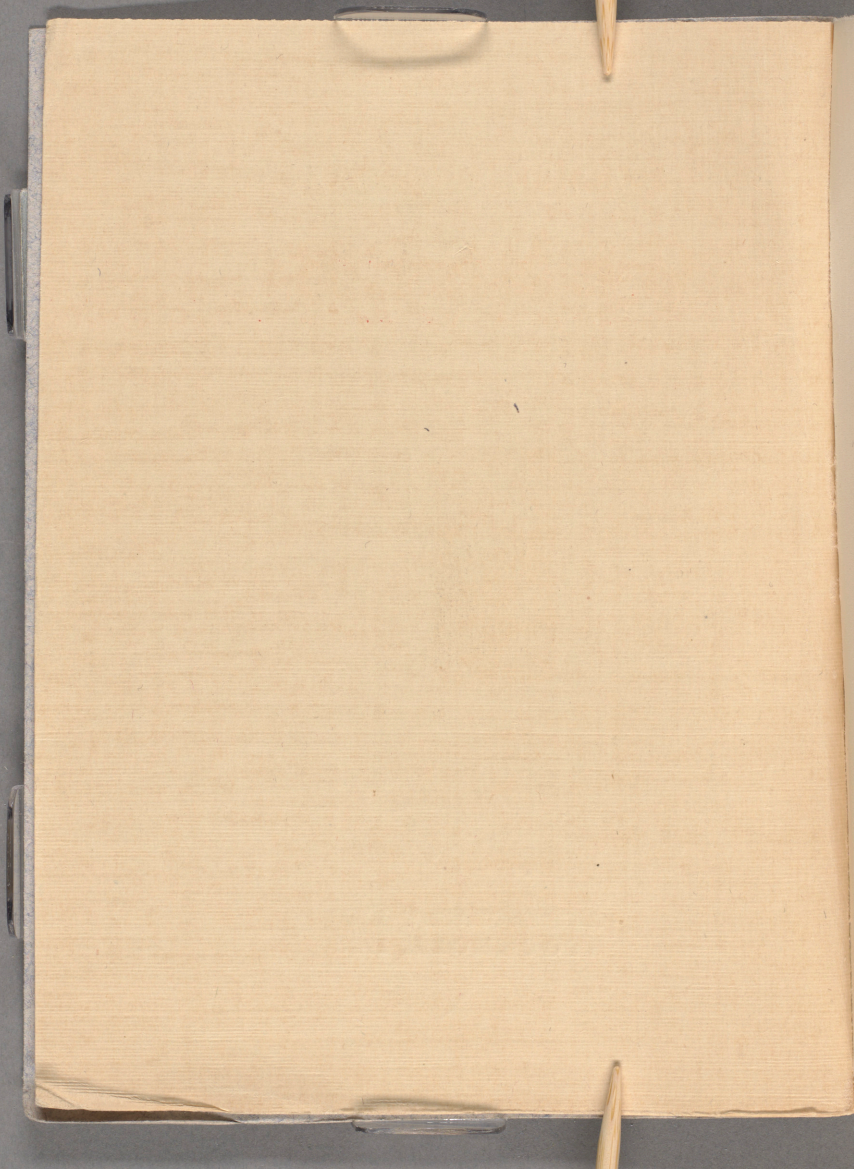
Vitt. Su
Cng
0

HARALD JACOBSSON

GEYSER

AKTIEBOLAGET LJUS
STOCKHOLM 1906

HARALD JACOBSON
GEYSER

STOCKHOLM
AKTIEBOLAGET LJUS

1906

HARALD JACOBSON
GEYSER

CENTRALTRYCKERIET
STOCKHOLM • 1906

SPRINGVATTEN.

Samma form och samma flöde,
 samma tryck och samma tid —
 det är konstkaskadens öde,
 utan stänk af individ!
 Ständigt samma väna vällning —
 alltid, alltid på beställning!

Men jag älskar vilda strålar,
 sjudande ur jordens midt,
 där ej kran på strömmen snålar,
 men där ådern störtar fritt.
 Undan, när en geysers diktar!
 Drönarn där med lifvet pliktar.

Heta träd i ödemarken!
 Jordens hjärta när din rot.
 Hos dig sjuder själfva barken.
 Allt förtäres kring din fot.
 Lär mig brinna i din skugga,
 där din eldsjåls pärlor dugga!

PEREAT BACCHUS!

Det finns en makt, som går i Skaparns spår
och gör det raka skeft och vrångt det rätta,
som kring det fria sina bojor slår
och vill det bundna ifrån banden lätta —
som efterhärmar Gudens egen röst
och vill med svek och sken all världen villa
och ljuger friden in i trotsigt bröst
och vill med ruset andetörsten stilla.
En gång ock detta onda ord vardt kött
och mandom tog i yre Bacchusguden,
med tankens hvalf i törnfritt rosenrödt
och vinlöfsgördel blott som skönhetskruden.
Och drufvans milda saft demonen tog,
och se'n däri sin egen glöd han hällde —
han ruset redde och i bägarn slog
och så på jorden tryggade sitt välde.
Han gjorde känslan öm och tanken glad,
där dock ej godhet brann, ej tro var ljuset
och själen drömde sig mot skyn åstad,
midt under det den rötter sköt i gruset.
En lögnolymp, ett villans paradys
han hägra lät som Himmelen och Eden.
Och blicken töcknades på grånad vis,
och ungdom drog i jubel vilsna leden.

I glam och glans drog Bacchus-tåget fram
och sken af sällhet öfver jorden spridde —
dess spira, rosenlindad rankas stam,
mot själfve Jofurs viggas trotsigt stridde.

Det var i släktets unga, starka år,
då blodet än betvang fördärfvets safter,
då lifvet själfv ännu läkte hjärtessår
och aldrig bräcktes helt af dolska krafter.
Se'n dess ha' sekler genom lifvet flytt
och lagrat laster af i mänskoblodet:
i ständig eld dess första glöd sig bytt,
och slocknat har det första, glada modet.
Och bågargiftet från helleners land,
det har demonen nu bryggt sjufaldt värre.
Där nu hans rusvåg får en mun till strand,
blir själf han hjärtats gäst och snart dess herre.
All trotsig skönhetsglans nu bleknat af.
Han nu har makt förutan Bacchus-glitter.
Sitt blod i rusets sakrament han gaf
och själf på mörkrets tron som satan sitter.
Och nu, af ingen skenolymp förledd,
i dyster vandring är hans skara sedd.

Se detta Bacchus-tåg, hvars thyrsos är
en rånarpåk, beprydd med blodstänk röda —
där aldrig locken några rosor bär,

men nedom pannan desto flera glöda.
I nödens trasa och i solkad lyx
ses tåget stappla fram, som tyngdt af boja.
Och från palatset med den rike rycks
och idog dagakar från fridsäll koja.
I blicken vansinhet, förtviflan står.
I hjärnan fram den vilda jakten stormar.
Och pulsen het af djurisk lusta slår.
Och munnen sig till djäflaläten formar.
Här vandra samman alla jordens brott
och last och fattigdom och kval och plåga.
Här man och kvinna fått en lika lott,
och själfva barnen med i ledet tåga.
Hvar helst det hemska tåget slingrar hän,
där stiger suck och falla tårar strida —
förtviflad moder böjer sina knän,
utarmad maka händerna ses vrida.
Det är ett dygdernas begrafningståg,
som länkar lekplan hopa med Gehenna —
som sist skall gripa den, i vaggan låg,
och med sin ruseld kropp och själ förbränna.

* * *

Finns då ej räddning? Finns då intet hopp,
att en barmhärtig samarit står opp?
Han heter ungdom, och blott han kan frälsa.
Men skall han komma och ge folket hälsa?

Hvar finns en ungdomsglöd så stark och ren,
att den slår ut i offerlågors sken
och helt förtär all själfvisk sinnesyra
och tänder lust att ut till räddning styra?
Med offer vinner anden blott sitt mål —
och segerrikt förr flammat bål på bål.
Men slut är kraften, som martyrer väckte,
och jorden kräfver än ett offersläkte . . .
Så kom då, ungdom! Här du offra skall
just det, som ungdomsmodet blir till fall:
att du ej ock en gång må slagen ligga
och, själf i kval, den starkes bistånd tigga.
Ej glädjen något hem i drufvan haft —
den bor blott i din egen röda saft!
I rankans vridning drinkarns kval du spårar,
och klasen varslar om eländets tårar . . .
Det är ej någon kamp för ideal
att höja tomma tal och fylld pokal.
Och kan du väl för ädel drycken kalla,
som för millioner blir till bitter galla?
Nej, ungdom! Slå din bågare i kras
och drag den fallne från hans afgrundsglas!
Gif helga löftet, fast du hån får skörda —
och du skall lyfta af de svages börda!
När af hänförelse din kind blir röd,
då bär den bättre dagars morgonglöd —
och när den unges kind så härligt glödgas,

af blygsel råda då den gamle nödgas.
Den sista droppen då af rusets flod
skall tappas ut ur gamla Sveriges blod
och nyfödt land, med andens karoliner,
stå fram på satansväldet i ruiner . . .

DREYFUS BENÅDAD!

Afgrundsskri! »Dreyfus benådad!»

— Marterfasa, förr ej bådad!

Smådekrona, aldrig skådad! —

Så den sista domen löd...

Sanningen vid gränsen slagen

och Rättfärdigheten död!

Krucifixdolk, radbandssnara!

Än vet Rom sin makt försvara:

friheten det stinger bara,

stryper samvetet i hjäl.

Kardinaler — generaler:

skilda kappor — samma själ!

O, må tusen länkar skära!

Vansinnetens glöd må tära!

Må de digna, dina kära,

och ej hemmet ha försvar!

Men din ära, men din ära,

skuldlöse martyr, håll kvar!

Afgrundsskri!... Ah!... Nej, jag drömmer!

Smärtan himlens segrar glömmer.

En däruppe är, som dömer.
Han har än ej sagt sitt ord . . .
Aldrig än Hans makt var bruten,
ej Hans kämpe vräkt till jord.

Ej Hans kämpe än är slagen.
Än är ljusets klinga dragen.
Flammande, hon bådardagen,
som vigs in med jubelrop:
»Han är frikänd, fri och frikänd!
Slagen mörkrets lögnarhop!»

DOGGERS BANK.

Se, ryssen som pirat —
 hvilken hjältedat!
 Vid Doggers bank
 han sköt i sank
 och dref på flykten, tänk, en hundra kölars flotta.
 Dock — förr'n han börjar måtta
 med sina kulrör, späjar han
 vid starka ljuskast, så hvar man
 uti de skarpa strålarne
 kan se — vid näten trålarne.
 Torpedokopplet nosar kring
 men vädrar upp — jämt ingenting.

Dock amiralen på sitt däck
 går full af panisk, japanisk skräck —
 han ger signalen, och hemska låtar
 ur pansarstrupar nå arma båtar.
 Och kulor hvina, granaten brakar —
 och fiskarn stupar, och skrofvat knakar.
 Nu stiger flagga och fredsrocket...
 Bah, lika het
 går elden ur ryska gapen
 mot flottan, förutan vapen.

Så sjunka skutor med man och allt;
men ryssen, ryssen, han tar det kallt
och ångar bort. Om han tagit fel,
stor sak, ty Ryssland än vann sitt spel
med räflist och hala orden,
och — Ryssland är störst på jorden!

* * *

Men vågorna vid Doggers bank,
de vagga briterblod.
De få ej ro — ur deras djup
en kör med trotsigt mod
i dofva rop sig tränger upp
och växer ut till storm
och störtar in mot Englands kust
och tar i toner form.

Old England, styr du världens haf,
när Doggers bank blir brittens graf?
Kräf din »Satisfaction»! Ut på straffarfärden!
Den, som krossar Ryssland, läker hela världen!
Ryssland, det heliga, gör hvad det vill...
Ah, Albion, upp och slå till!

VÅR GAMLA FANA.

Från käbbelstridens nesa är du tvagen,
 och fläcken i ditt hörn nu bort är tagen.
 Nu kan, som förr, du åter vaja ren.
 Nu svenskens hjärta får de gamla slagen,
 och svenskens öga får ett högre sken.

Du mödorika, ärofulla fana,
 som fått oss förr till världens hjältar dana
 och alltid, alltid haft din trogna vakt!
 Nu led oss åter in på segerns bana
 och gif vårt härtåg fädrens fasta takt!

Af oväns krutrök svärtas nu ej fliken.
 Vi gå till storms mot andens mörka riken,
 mot väld och vrånghet inom egen gräns.
 O, när oss kraften kännes undanviken,
 då, blåa duk, för tröttad kämpe gläns!

Och vig vårt Sverige in till rättens lycka,
 att ock en blusman vill till mun dig trycka,
 att ock den ringe nämner dig som sin.
 Ja, fläkta bort, hvad lömskt oss längtar stycka,
 och fläkta brödrasinn i folket in!

Nu äng är tom, och bladen slutat susa,
och skyn är grå, och höstens ilar brusa.
Men se, men se! Hvar kind står dock i brand.
Du flyger opp, vår flagga, vårblåljusa.
Du flyger opp med vår kring Sveriges land...

SVERIGE TILL FINLAND.

När min flagg i färger klara
 steg med morgonsolen opp,
 du ej dröjde med att svara,
 ty din rena flög i topp.
 Båda friats från det röda,
 som vår styrka fått föröda.

Och den blodigt mörka våden
 har du djärft ur fanan ryckt,
 och den lömska härskarnåden
 med gendarmen drefs på flykt.
 I den käckaste attacken
 slet du piskan från kosacken.

O, jag minns den hemska dagen,
 då den glupske örnen slog
 sina klor i finska lagen
 och mot öster drog och drog.
 Men du höll den fast i hörnen.
 Den, som släppa fick, var — örnen.

Phœnix lik, han nu har vända
 i en eld, af honom tänd.

Men han skall ur askan stånda,
med hvar klo *mot* våldet spänd.
Dig skall vingen öfverskygga
och din rätt och frihet trygga.

Vi, som blödt på samma slätter,
brutit samma mörkers tvång —
vi, som drömt i samma nätter
och som mötts i samma sång —
vi må åter framåt tåga
och vårt lif för ljuset våga!

Ser jag skum på blåa vågen,
från din flagg jag hälsning har —
ser du solsken, då i hågen
lyse fram mitt folks standar!
Böljefriska fanan frälsar.
Gulblå flagg den hvitblå hälsar . .

A DOLF HEDIN.

Gammalsvensk var viljans seghet,
och rättrådigt var ditt mod.
Aldrig visste du af feghet,
djärfvast, då du ensam stod.
Fräjdigt karolinerblod!

Hvilken vapenkonst du mäktat,
och hur rik din arsenal!
Mot allt vrångt och lågt du fäktat,
aldrig dock för solden fal,
trogen jämt ditt ideal.

Kunde tungan stundom fela,
var ditt bröst dock utan svek;
ty du tänkte på det hela,
tände »brasan» ej på lek.
Skarp i ord — i hjärta vek.

Lagen, ryggen i ett rike,
höll du fri i dina dar.
Väktarvaken utan like,
gaf den svage du försvar,
och vår samvetsröst du var.

Fast din pännhand slogs af krämpa,
lär du knappt ha ändrat min,
men begynt med vänstra kämpa,
som en äkta karolin
intill dödens liehvin . . .

Aldrig mer i grå cylinder
ser jag dig, »the grand old man».
Hvitnat ha nu dina kinder.
Släckt är blick, där snillet brann.
Men ditt namn ej slockna kan.

Det skall lysa som en stjärna
ur allt framsynt, du oss sagt.
Det ännu ditt land skall värna
mot de dryges dumma makt.
Tack för all din trogna vakt!

PÅ BELLMANDSDAGEN.

Du hörde en jublande harmoni,
 som klang ur naturens bröst,
 och så fick din luta sin melodi,
 och så fick vårt vemod tröst. —
 Den ton, som ej annan dödlig förnam,
 den trängtande for till ditt öra fram
 och biktade där
 och löste i väljud tillvarons mystär.

Ej djup var din tanke, nej den var hög!
 Som mullvaden ej den gick;
 men högt den som lärkan klingande flög
 och fångade allt i en blick.
 Och versstrofen flöt så lekande käck,
 så sprittande fri som yrande bäck;
 och själen den var
 som källan i skogen så ren och klar.

Och åter ditt minne skall firas i dag.
 Men tanklöst din sångarbrand
 skall hyllas med larmande dryckeslag
 ånyo vid Mälarstrand.

Och fram skall du dras vid de rusigas fest
och kransas som orgiens öfversteprest;
och supas ihjäl
skall åter det drömvaka i din själ. —

Ty ej man vill minnas, hur helt din tid
var olik i sed mot vår:
då ruset ej vek ens för templets frid,
men gick i prelatens spår . . .
När raglande prest inom altarrund
lät bönen gå ut från lallande mund:
hvad mer om din sång
harmoniskt då ljöd från en krog någon gång?

Som son af din tid, så du den beskref.
Med vemodets humor du såg;
och därför rå ej din diktning blef,
om drufvan ock eldat din håg.
Ack, prosan ej röre vid sångarerus:
det är ej dess själlösa sus och dus!
Ty skäraste dröm
steg ofta ur sångarens näktarström. —

Ja, flöt ock din ådra ibland ur krus,
det var för att spegla af,
hvad sonande fanns i naiva rus,
där humorn sin tillgift gaf.

De gästerna enkla på »Gröna Lund»,
 som fauner och nymfer i grönan lund
 så såg du dem an,
 och storbarns-naturen du hos dem fann.

Ty ur deras hjärtan en melodi
 du hörde bland sorl och skratt;
 och den var från tungans missljud fri,
 och den melodi'n tog du fatt;
 se'n härligt den bar dina skalkande ord
 och renande klang öfver krögarebord,
 så tungan blef god
 och drack för sitt hjärta ur stånkornas flod.

Sof sött då, du barnsjäl i snillets värld!
 Sof sött vid naturens bröst!
 Hon lärde dig flykta från svek och flärd
 och gaf dig sin egen röst.
 Du tolkade henne som ingen ann';
 och därför din sång ingen tolka kan. —
 Men aldrig den glöms!
 Och aldrig så lekfullt i norden dröms!

NED MED SKÖFLARNE!

Upp, Mälardrottning, och din krona värna,
ty råa händer sträckas mot dess prakt!
Och res dig — själf en Kersti Gyllenstierna —
mot sköflarföljet och dess dolska makt!

På dina parkers tjusande smaragder
man redan länge kastat lysten blick.
Och nu man rustat sig för nya bragder,
se'n rofvet valts vid kartor och bestick.

Din tvillingsperla denna gång det gäller
med svala höjder och med lummig strand,
där gatans larm ej, Djurgårdsstoj ej håller,
får störa drömmarn på dess tysta sand.

Hur ljuft att fly till dessa väna holmar
från pösande palats och själfvisk släkt,
att fjärran från, där stenkolsröken bolmar,
få möta Saltsjön och dess friska fläkt!

Just *den* klenoden vill man från dig rövva
— den, som väl skärast glänser på ditt hår!
Upp, Mälardrottning, och med svar ej töfva!
Se, fienden vid dina portar står...

VÅRROP.

Ljuset sig åter tänder.
Vintern sitt välde sett.
Solen hvar ismur bänder
med sina strålespett.
Himlen allt högre blossar.
Tröjan kring fjället lossar.
Forsarnas jubelröst
klingar ur friadt bröst.

Vattnet var stumt som drifva.
Nu har det röst som våg.
Våren vill stämma gifva
flakarnas långa tåg.
Våren vill samla alla,
som emot hafvet svalla —
samla till mäktig flod
i obetvingligt mod ...

Vinter, med håren hvita,
du är mot våren svag!
Ej på din snögräns lita!
Blommor den bär en dag.

Fåfångt din junkerkammar
sätter mot tiden dammar —
ingen fördämning stod
evigt i tidens flod.

Se blott, hur Mälarn strömmar,
vintriga herrehus!
Aldrig med dina tömmar
tämjer du hvirfvelns brus.
Vågor, af våren burna,
hinna till hafvets urna,
reda oss regn och vind —
står du för bilden blind?

Evig vasall af polen
var ej de svenskes land.
Också kring härskarstolen
vårades efter hand.
Vikit har folkets dvala.
Nu vill det vaket tala.
Vidga dess unga bröst!
Upp, och gif folket röst!

SNÖDROPPEN.

Knappt kälen lossna hunnit,
när du går opp.
Och drifvan ej förrunnit,
när du bär knopp.

Fast gråa moln sig skocka
i nordanspår,
står käck din hvita klocka
och ringer vår.

Att höra lärkan klinga
du fåfängt lyss.
Din fjäril är en flinga
och kall hans kyss.

Och inga finkar drilla
i löfvadt bo.
Dock intet kan förvilla
din ljusa tro...

När solen fångslet bräckte
omkring din stam
och hennes glöd dig väckte,
du strax sköt fram.

Du kände safven svalla —
och tvekan dog.

Du kände himlen kalla —
och det var nog.

Ett bud i tider tunga
om vår du gaf.

Och lärkor skola sjunga
omkring din graf.

DEN BRUTNA GRELEN.

Jag minns den så väl. Den bräcktes i fjol.
Och nu står den grön under vårens sol.

Jag såg den i påsk. »Är det skräpet kvar»:
jag roppte — men gjorde en vändning snar,

gick åter och sökte den brutne opp.
Och se — den lyste af knopp vid knopp.

Och samvetet slog mig för hårda ord,
och blicken sänktes, som grenen, mot jord.

Jag såg ju, hur örtagårdsherren var god —
hur grenen, fast bruten, bar ännu sitt mod...

Nu ser jag den åter och sitter glad
på stenen bredvid. Och från gröna blad

jag läser predikan vid aftonsol,
mer mäktig än någon från predikstol.

Du svage, du brutne! Ack, fäll icke mod;
ty äfven *vår* Örtagårdsherre är god!

Och Han, som det heliga vinträdet är,
åt grenen, som bräcktes, än lifvet beskär...

SOLUPPGÅNG.

Natten sjönk, och skällan ringde
mässa in för höjd och dal;
och vid svala gryningsglöden
hann jag skogens tempelsal.

Som en chorpilt där Linnéan
svängde stängelns välluktskar,
och den daggifyllda rosen
i sin skål vigvattnet bar.

Under gröna läktarhvalfven
hördes orgelns dofva gång:
vinden spelte, fågelkören
sjöng åt purpurskyn sin sång.

Och från minsta strå en längtan
hän mot österns rodnad lopp —
där, liksom af ljus och rosor,
reste sig ett altar opp.

Plötsligt allt blir tyst och stilla:
fram för altart Morgon går;
litet sångarhjärta vidgas,
och hvar lilja öppnad står.

Se, då lyftes upp mot himlen
gyllne kalk med ljusets flod,
lyftes solen, i hvars flöde
väller Skaparns eget blod.

Lifvets flammande mysterium
lyftes upp för jordens rund,
strömmar in i skogens sköte,
källans våg och bergets grund.

Och hvart väsens dunkel klarnar
en minut till dröm om Gud:
dröm, hvars skönhet härligt danar
doft och form och färg och ljud;

dröm, som hjärtat en gång drömde
i sin späda morgonväkt.
Lyss, det är all världens längtan —
känn dess friska morgonfläkt!

»O, jag skönjer Dig i fjärran!
O, jag känner, Du är när!
Ty en stråle af Din klarhet
nu Din mildhet till mig bär.

Nu jag vet, att jag är sprungen
som en gnista ur Din famn;
nu jag vet, den Onämbare
lyss dock till ett fadersnamn.

O, när skall jag ur mitt dunkel,
ur min dvala stiga fri,
ila vaknad till mitt ursprung,
med den Ende enad bli?

Dock, o Fader, ske Din vilje;
ty mitt bästa är Din lag!
Och om andens fulla klarhet
siar huldt Din nya dag.»

Så en tusenstämmig trängtan
går från jorden upp mot skyn:
och själf Gud en stund lustvandrar
i hvart väsens drömda syn.

Ja, jag hör Hans röst, som fordom
genom Edens lunder drog;
och mitt knä mot tufvans bönpall
sjunker ned i tempelskog.

»Gloria in excelsis Deo!»
jublar då min tungas ljud.
Drillar, doft och form och färger
svara: ära vare Gud!

KUNGSÄNGSLILJAN.

På Fyris' strand, på bragders jord,
på sagans vigda grund i Nord,
när böljan sang Sankt Eriks död,
rann upp en lilja hvit och röd.

Hon minner röd om vapenbrak,
hon minner hvit om ljusets sak.
Hon vittnar skönt i veklig tid
om tappre Fäders trogna strid.

Hon manar oss i fägring röd
att värna om vår ungdomsglöd —
och hennes hvita stänk däri
är glöds och renhets harmoni.

Hon vuxit i mitt hjärta opp
vid unga årens strida lopp.
Mitt hjärtas ros förvissnat har.
Stor sak, blott liljorna stå kvar!

O, sångmö, sanningens Jeanne d'Arc!
Vid liljeprydt banér stå stark!
Då lyser livvets aftonbrand
som liljeglöd på Fyris' strand.

VINTERHYMN.

Ifrån gosseåren
var mig flingan kär,
mer än knopp om våren,
mer än sommarbär.

Aldrig apeln röda
eller höstens rönn
kom min kind att glöda
som den första snön.

Det blef jubelbana
i en sagopark,
när jag slog min kana
öfver snöig mark.

Jag var prins den tiden,
som på gångarn stred,
när jag käck i liden
granna kälken red.

Så ett år — och stigen
fört ur sagans nejd
in i snöbollskrigen
och till fästningsfejd.

Preussare mot fransman,
bakom vall af is.
Och som Moltkes landsman
tar jag in — Paris.

Se'n jag stålsko pröfvar,
stödd af fadershand.
Snart jag ensam ströfvar,
och min puls får brand.

Mer och mer jag sträcker
ut på fjordens lopp —
friska farten väcker
ynglingslynnnet opp...

Nu, när frost är dragen
öfver hjässans krans,
nu står vinterdagen
i en högre glans.

Nu är vintern kärast
för sitt nordangry.
Nu är flingan skärast
för sin oskuldshy.

Se, hur jorden träder
ur oktoberfall:
sida hvita kläder,
krona i kristall.

Nu blir köld min fromma,
nu blir snöstorm smek;
ty *mitt folk* skall blomma
under vinterlek . . .

STÅLSKODANS.

Se, isgolfvet bonadt och stjärnkronan tänd!
Tråd dansen, o ungdom, på fjärden:
Blott stålskon på spänstiga foten blir spänd,
du flyr från allt unket i världen.

Ur djupet och in i din ilande fot
en strömning af urkraften stiger.
Likt liljan, som sänkte i vågen sin rot,
naturen åt blomstring dig viger.

Och nervernas välde förlorar i makt —
du skyr deras slappande drömmar.
En musklernas vällust ger pulsarne takt
och svalt genom ådrorna strömmar.

Där eljest var lutande, tröttsam gång,
få lemmar en skönhetens vilja.
Och grace, som förstelnat i balsalong,
upptinar på höljornas tilja.

Nu klingar musiken på frusen ban.
Som genljud från fornår det ekar,
då ännu i vassen med flöjten Pan
gaf rytm åt najadernas lekar.

Nu klingar musiken till stålskodans.
Mot fornvärlidens glädje du glider,
du skrider, o ungdom, i aftonens glans
mot starkare, renare tider.

Blott stålskon på spänstiga foten blir spänd,
du flyktar från flirten och flärden.
Se, isgolfvet bonadt och stjärnkronan tänd!
Tråd dansen, o ungdom, på fjärden!

DET KOMMER ALDRIG MER...

Jag byggde fästningar af papp,
och jag på käpphäst red.
I skogarna, då allt var grönt,
som indian jag stred.
Och knektar trädde hvarje jul
ur askarnas kvarter...
Det kommer aldrig, aldrig mer —
det kommer aldrig mer.

Hvar gång, jag fyllde mina år,
på bordet kakan stod.
Jag bad om bjudning — Mor gaf lof,
och Far var alltid god.
O, ljufva bal! Hur hjärtat slog
på liten kavaljer...
Det kommer aldrig, aldrig mer —
det kommer aldrig mer.

Och så jag hinner femton år
och går i kyrkan fram.
Allt blir så underligt och nytt,
och slut tar gosseglam.

I himlen ser jag Herren Gud,
och änglar sväfvä ner . . .
Det kommer aldrig, aldrig mer —
det kommer aldrig mer.

Och nästa vår så ljust det blir;
ty, ack, nu svärmar jag.
I läxan ser jag »flammans» bild
och minns den natt och dag.
Och på föräldrars brölloppspall
jag drömmar vid Tegnér . . .
Det kommer aldrig, aldrig mer —
det kommer aldrig mer.

Så mötas vi en sommarkväll
uti vår älsklingslund.
Och rodnad flyger öfver kind
och darrning öfver mund,
tills jag den första kyssten tar,
och hon den första ger . . .
Det kommer aldrig, aldrig mer —
det kommer aldrig mer.

Se'n randas ungdomsyrens tid,
och yran tager år.
Och älskade föräldrars bröst
jag bringar sår på sår.

Att lämna villans väg en dag
 mig Mor med tårar ber . . .
 Det kommer aldrig, aldrig mer —
 det kommer aldrig mer.

Och Mor går bort. Och det blir mörkt.
 Men hemmet är dock kvar.
 Och ännu är vår syskonring
 ej bruten omkring Far.
 Och Far, fast stämman nu är matt,
 än sjunger till klavér . . .
 Det kommer aldrig, aldrig mer —
 det kommer aldrig mer.

Nu nästan hvarje dag är grå,
 om våren ock står grön.
 Så lång och bitter var min kamp,
 så ringa blef min lön.
 Hvad hjärtat känner djupt och ljuft,
 när lifvet ännu ler,
 det kommer en gång aldrig mer —
 det kommer aldrig mer . . .

STUDENTMÖSSAN.

Hvita mössa, hvita mössa!
O, hur lätt du en gång låg
öfver lockars svall — likt skummet
öfver vårens yra våg.
O, hvad glans i världen spred sig
från din kuller ljusa rund,
när jag första gången bar dig
i min ungdoms skönsta stund.

Hvita mössa, hvita mössa!
Världen se'n blef mörk och kall.
Ofta du på hjässan hvilat
liksom snö på frusen vall.
Men när Valborgskväll sig sänkte
ned i eld och toners brus,
spred du kring, som forna dagar,
hjärteglöd och vårligt ljus.

Hvita mössa, hvita mössa,
ungdomsvårens hvita blom!
Du är mer än gyllne hufvor,
mer än rang och rikedom.

Snart min lock din färg skall bära,
snart min sommar flytt sin kos;
men du skall i minnet blifva
gubbens skönsta vinterros.

DECEMBER.

Vintern spänner sin silfverbro —
stilla glida floderna
in i isens ro.

Vintern bygger sin lustgård af kristall —
stilla domna grenarna
under flingors fall.

Julen stannar på strömstrid tid —
stilla glida pulsarna
in i barnets frid.

Julen öppnar sin bildvärlds sagoängd —
stilla domna nerverna
under minnens mängd.

TEMPLET UPP!

Templet upp för hvardagslifvet
under mödans långa dag!
Just i veckans söckentider
drabba ödets flesta slag.

Midt i slitet, midt i fäjden
kännas nöd och motstånd störst,
och i vandringsvägens hetta
bränner värst den tröttes törst.

Just den stund, då sorgen möter,
ljufvast är att finna ro,
finna fristad för sin smärta
och en vrå för bön och tro.

Fjärran då från arbetsbullret,
dystert bo och gatans brus
skulle mod och krafter skänkas
i ett stilla tempelhus.

Där hvar pröfvad och förkrossad
kunde ostörd sjunka ner,
kunde lyfta trötta händer
upp till Den, som hjälpen ger.

Och från krogdörr'n droges mången,
när ej templet kräfde pass:
när ej trashank skrämdes undan
af dess kraf på högtidsstass.

När i kyrkans helga stillhet
hjärtat så fått tröst och vård,
bure se'n det ut till lifvet
vörndnad för hvar tempelgård.

Och när sabbatsklockan ljöde,
blefve templet då ett rum,
där allt fåfängt utelycktes
och där pladdrets mun stod stum . . .

* * *

Templet upp för hvardagslifvet!
Under storm och högan sjö,
midt i sorgens alla vågsvall
blifve det den trygga ö!

Blifve det en värmehydda
under tvedräkts kalla da'r,
och ett andra hem på jorden
med en famn från himlens Far!

ÄNGLAR.

Se vinterns hvita flinga!
Så mild hon sväfvat ned,
som om hon ville bringa
från himlen hjärtat fred.

Vid hennes glans jag glömmet,
att allting är så grått,
och går som barn och drömmet
om hvita vingar blott.

Ack, skall det aldrig skimra
af vingad ljusgestalt!
Så fjärran stjärnor glimra
och lämna lifvet kallt.

Skall rymden aldrig klinga
igen af änglasång?
Så fattigt klockor ringa,
och tung blir lifvets gång.

Du helga änglaskara!
Sök åter upp en jord,
som tror dig diktad vara
och drömda dina ord!

Bryt fram ur hvardagstöcken
och oss om himlen tälj!
Nu lifvet har blott söcken,
men gif oss åter hälg!

Dock dig ej ögon skåda,
som blicka efter flärd —
du kan ej glädje båda
för nöjets yra värld.

Men där en längtan bränner
till löftet, som du för,
din klarhet hjärtat känner,
ditt jubel hjärtat hör.

Så längta millioner
igen i julekväll
vid dina harpotoner
och gå till krubbans tjäll.

Där vinnes julefröjden,
där varder viljan blid,
där äras Gud i höjden,
och där får jorden frid.

LJUS.

(1900)

Nu i fjärran det tindrar i enfaldens hus,
och det lockar i lekarnes tjäll;
men på heden jag skälfter vid kylande brus,
där jag irrar i stjärnfattig kväll.

Jag drog bort ifrån barndomens stormfria bo
med en arfsskatt af jubel och frid;
men mitt jubel förklang, när jag miste min tro,
och min frid föll i lidelsens strid.

Jag fick rus i min bågare, guld i min pung,
och af klokskap min hjärna låg mätt;
men min lefnad dock vardt mig olideligt tung,
och all världen en ödemarksslätt...

Dock i fjärran nu tindrar i enfaldens hus.
Ack, så ljuft — jag vill in, jag vill in!
Och jag flyr från min skatt och mitt bågareus,
och all klokskap jag vräkt ur mitt sinn.

Och jag stupar, står upp; men jag tränger mig dock
förbi fördomars sargande snår.
Och i vanmakt förtonar förförelsens lock,
när vid enfaldens portar jag står.

Än ett steg, än ett ryck — så gick dörren då opp!
O hvad ro efter suckarnes ban!
O hvad glans från det ljuset, som ledde mitt lopp,
från min barnavärlds tindrande gran...

Och jag dignar på knä vid ett altarebord
— vid mitt julebord sjunker jag säll.
Och jag böjer mitt hufvud för ängelens ord
om den lille i Betlehems tjäll.

Hell dig, signade Barn! Hell dig, heliga Ljus,
som vår Fader till ledstjärna satt!
Du vill locka till himmelska boningars hus
hvarje själ i den heliga natt.

FRID.

(1904)

Vi tåga genom drifvor
 i vit kristallarkad.
 Vi skrida mellan vifvor
 i grönhvälfd kolonnad.
 Vi gå, där rosor brinna,
 där lunden slocknar gul.
 Men ingen ro vi finna,
 förr än vi hunnit jul!

En ljusvärld då sig sänker
 ur hvardagstöcket ned
 och fram till välkomst blänker
 på arm och årslång led.
 Till lek och blida drömmar
 i hvila vandrar'n går,
 och blodens svalnad strömmar
 som förr i gossevar.

Då lyser helga stjärnan,
 då tindrar minsta bo,
 och grubblet släcks i hjärnan,
 och hjärtat värms af tro.

Det lif, vi annars prisa,
blir nu oändligt kallt,
när barndomsda'r sig visa
i julens strålgestalt.

Och gamla hemmet når jag
och hör min moders ord.
Som pilten åter står jag
vid litet landskapsbord.
Du näjd, som själf jag danat
en gång med menlös hand,
din ljufhet ingen anat
i blåa söderland!

Du gran förutan like,
med tända ljus till blom!
All skogens vida rike
mot dig är fattigdom —
ditt skimmer en gång bringat
mig syn af Himlens glans,
och ned små änglar svingat
och sväfvat med i dans . . .

Ack, oskulds sälla välde!
Ditt minne aldrig dog,
fast hvarje bom du fällde,
när lustans makt oss tog.

Dock nu jag bittert gråter
och dömer vilset lopp.
Din frid jag vill ha åter —
låt opp din port, låt opp!

EVIGHETSLAMPAN.

Det brinner ett minne i hjässans hvalf
med evighetslampans låge —
och släcktes det skimret, mitt hjärta skalf
och mörknad stod stjärnornas båge.

Det var den oändligt ljufliga stund,
då Himlen till själen sig sänkte
och Zebaoth själf i de saligas rund
mig arfslott bland helgonen skänkte . . .

Som femtonårs gosse ensam jag satt
med Fars gamla psalmbok i handen.
Jag slutit till dörren, det led mot natt —
men undersamt vaken var anden.

Jag läste en hymn af milde Franzén:
»När allt omkring mig hvilar.»
Då rycks jag i anden mot stilla sken,
ju mer jag i stroferna ilar.

Och öppnad var Himlen — därinne var jag
bland hvita, buktande rader.

I susning jag kände harpornas slag
och skönjde i glansen Gud Fader.

Hans kärlek mig värmdde, så innerligt god.
Osägliga orden mig hunno.

Att Himlen var min, nu djupt jag förstod —
och tårarna runno och runno . . .

Det minnet har fört från världen mig hän,
och mäktigt för bländverk det varnat.
Det har under mörker böjt mina knän,
så natten kring själen har klarnat.

Det lyser, när lefnadens dag blott är half,
när döden sin skymning breder —
tills jag hinner den pärlprydda portens hvalf
och sjunker i Himmelen neder.

GOLGATHA.

Ropen, alla Salems stenar,
bristen ut i Hosianna,
när bland eder Davidssonen
går med törnet kring sin panna!
Skälfve alla portar höga,
dotter Zion, i din mur,
när med korset på sin skuldra
Årans Konung går därur!

Är väl än Hans herradöme
på de axlar, korset släpa?
Är väl det ett kungafölje,
som nu går att Honom dräpa?
Han är såld, med ed förnekad,
lämnad — ack, af hvarje vän,
skymfad, slagen och beljugen,
räknad in bland upprorsmän . . .

Men det skammens trä, Han drager,
bördan från vår skuldra lossar.
Och det tunga fjät, Han trampar,
gamle ormens hufvud krossar.

Detta är Messiasvägen
 för att Davidsväldet nå —
 tronen, som all världen vinner,
 blott på Golgatha kan stå.

Fötter, som på hafvet vandrat,
 låta nu sig genomstingas.
 Händer, som hvar krämpa tvingat,
 låta själfva sig betvingas.
 Naglad fast . . . Den bilden ville
 ropa hvarje mörk minut:
 »den, som till Mig kommer, kastar
 sannerligen Jag ej ut!»

* * *

Vår synd Guds anlet skymmer.
 Hans själ af natt betäcks.
 Mysterium, mysterium!
 Och blixten lämnar ej sitt rum,
 och molnens röst förblifver stum,
 och själfva solen släcks.
 Hans frid ur hjärtat rymmer.
 Den Rene nu förskräcks.

Fast krossad, ormen röjer
 ännu sin gamla list.

»Se, Gud har öfvergifvit Dig!
Så lyssna då en gång till mig!
Från korset ned till folket stig!
Då tro de Dig förvisst.»
Förgäfves . . . Och han höjer
mot hälen hugg till sist.

Se kärleks underblomma
i stoftets smädeskrud!
Den växte ut från korsets stam,
och under mörker slog den fram,
och blott från rövvarmun förnam
den några hyllningsljud;
men den blef all vår fromma,
när doften steg till Gud.

* * *

Ack, all min onda lust
har Dina lemmar spikat!
Min yra höjt en gång
den råe knektens lans.
Se'n fäfängt med Ditt lif
Du kärlek mig predikat,
förmörkas i Din död
min lefnadshimmels glans.

Mitt sinne rämnar sär —
 ur grafvars bräckta famnar
 stå barndomsminnen upp
 i spöklikt hemska hamnar
 och vittna ångestfullt,
 med hand mot blodig fors,
 att jag min salighet
 har naglat vid Ditt kors.

Men ack, Ditt frälsarlif
 med fridens sol ej släcktes.
 Till själens mörka djup
 förlossande Du kom.
 Från bundna tankars hop
 de hårda bojor bräcktes —
 med fria andebarn
 Du vände mäktig om.
 Så blif i evighet
 nu mina tankars Förste!
 De vilja palmbeströ
 Din väg från bröst till bröst.
 Blott Du, som evigt är
 i kärleken den störste,
 blott Du åt hvarje värld,
 hvar barm kan bringa tröst...

DEN FÖRLORADE SONEN.

Kring Skapartronen allt var tyst och harpans sträng
 var stum,
 och hymnen bäfvande förklang i saligheters rum.
 Och skumt låg skapartankars hvalf, och öfver
 hjässans snö
 stod glorian blek lik vissna blom, som mellan
 drifvor dö.

Och spiran, fordom bjudande till dans all världens
 klot,
 mot henne hvilar rolös nu sitt änne Zebaoth.
 All stjärneprakt, all änglamakt och alla frälstas lof
 ej hämma kan ur fjärran djup en röst, som stiger dof.

I skaparhjärtats hulda hem den bästa plats står tom,
 och borta sonen är, som var dess skönsta rikedom —
 se'n seklers sekler gick han bort och tog sin arfveskat
 och reste sig en egen värld af trots och svek och natt.

Han hof sig mot sin Fader upp och stormade Hans
 borg,
 och pilar flögo rymden kring och sände synd och
 sorg.

Men ut för helighetens blix och himlastormarn slog,
och Guden allmaktsfasta band kring mörkrets förste
drog.

Men nu ... Längst bortom ljusets gräns Allfaders
tanke far.

Han ser i fjättrar den, som förr bland änglar först-
ling var.

Han ser ett utsägligt ve, ett kval förutan tröst.

Och utsäglig längtan går med allmakt ur Hans bröst.

Med makten, hvarmed *varde ljus!* igenom Kaos klang,
för gudahjärtats längtan ut och andens natt betvang.
Och ondskan vek, och trotset smalt, och upp rann
minnets ljus —
och fallen ängel åter såg i fjärran Faderns hus.

Han hemmet ser, han trängtar dit — och bojan
faller loss.

Han spänner vingarne till flykt förbi hvart stjärne-
bloss.

Han flyr — och se, den dystra skrud, han bar i
kvalens värld,
den ljusnar nu allt mer och mer ju snabbare hans
färd.

Han hinner himlaborgens port, men sjunker ned
 försagd,
 med pannan under bäfvan djupt mot kalla smidet
 lagd —
 då faller afgrundstecknet bort med kransen ur
 hans hår,
 då faller ned på rigladt lås så hejdlöst tår på tår.

Men upp liksom en öppnad famn den slutna porten
 sprang,
 och ljuft hans forna harpa nu tillmötes honom
 klang.
 En stämma, ack, så huld, hans namn i ömma suckar
 slöt —
 och sonen, den förlorade, sjönk ned i Faderns sköt.

Då slog en gloria åter fram kring Gudens hvita hår,
 mer ung, mer rik än gyllne blom ur drifvans snö
 en vår.

»Han kommen är, han kommen är», ljöd stark
 serafers chor.

Och ut till världens vinterve med vår cheruben for.

Och talte Herren Gud: »Mitt råd har nu fullbordan
 nått.

I dag till nya skaparverk min kärleksallmakt gått.

Till intet har mitt *varde!* bragt all syndens arfvedel.
Mitt hjärta vunnit har min värld — min värld är
skön och hel.»

Och ur Allfaders öga då föll ned en pärla varm —
hon föll med mildhets segermakt och sjönk i världens
barm,
hon svällde ut, hon blef till ljus, hon blef en stjärna
klar
och ut till himlens alla hörn hon nådens fullhet bar.

Hon sken för hvarje dyster jord med glans, ej
skådad förr,
och hennes stråle bröt en väg mot öppen himladörr.
Då såg sin barndom anden klart och mindes
hemmets hus
och, fri från alla stoftets band, for upp mot
stjärnans ljus.

Från alla rymdens klot och djup hvart andeväsen drog.
Och se — en härlig skimmerkrans sig så kring
stjärnan slog.
Som bågen efter rägn den sken ur nyss förrunnen sorg,
och stjärnan lyfte den och steg mot Himlafaderns borg.

ALPERNA.

I.

Vid alpens hvita altare
jag sjunker ned för Dig, o Gud,
och höjer här min psaltare
i hymners offerljud.
Ifrån min barndoms oskuldssnö
jag längtat till de hvita bärg,
där dagrar flamma upp och dö
i Alpenglühens rosenfärg.

Hit tränger icke dagen half.
Och altarets skulptur står rik
af löfvet i romanska hvalf
bland granarnas gotik.
Och här, i allas helgedom,
är ottesång och aftonbön,
när solen sätter röda blom
i gletscherns hvita altarkrön.

Och här Du djupt mig känna lät,
hvad mänskan är mot Zebaoth.
Jag krymper för Ditt majestät
som byn vid alpens fot.

Dock mera trygg än byn jag är:
 lavin kan rulla inom kort;
 men stoftet, som Din hjälp begär,
 Du stöter aldrig, aldrig bort.

O här, där snön är utan fläck,
 gör hjärtat ock allt orent kvitt,
 att lynnet blir som alpens bäck,
 så ljust och djärft och fritt!
 Och töcknet lyft från hjässans rund,
 som molnet drifs från alpens topp,
 så att min själ i diktens stund
 af himmelsk glöd må flamma opp!

Men först och sist jag bedja vill
 för bergen under norrskensbrand,
 som fordom huld Du skådat till,
 mitt kära, svenska land.
 Mitt folk ej vandrat, som det bort.
 Men böj i bot dess vilsna själ!
 Då skall med Dig det än bli stort.
 Du, som var en gång — *Sveriges väl!*

II.

O jord, du smärtfyllda moder!
Var det i längtan till himlens frid,
din barm sig häft
i alpens vinghvita vågor?
Eller var det i vända
ditt bröst har gått
med bergböljors svephvita bränning —
i vända, att hvarje ditt barn
en gnista har fått
af din egen helveteslåga?

Jag stod vid den eviga snön —
en stannad dyning af idel ro.
Det var som jag såge
en väldig flik
af Den Eviges mantel.
Och i bäfvan jag tog
på Hans klädafäll.
Men ej kraften förnam jag därur —
ingen bot för min krämpa,
ej renhetens köld
för min lidelses låga jag kände...
Ack jord, om du häfde
din barm så högt,
att stjärnan som alpros i gletscherns satt,

du gåfve ej renhetens frid åt det barn,
 som en gång diat ditt flammande bröst!
 Men friden kom, när mitt hjärta sig höjde
 i hvita skimret från eviga snön.
 Och kring själen slog
 en Glühen i blod
 från den döende Sol,
 som på Golgatha kulle gick ned.

FRÅN ITALIEN.

Mot Venezia.

Milda, mjuka grönska!
Himmel, barnablå!
Kan jag högre önska
än er ljufhet nå?
Nordiskt lynne lenas
vid allt vekt behag,
och mitt hjärta renas
med hvart andedrag.

Lido.

Att ligga och dra sig på Lidos våg,
som lazzaron på piazza,
och skåda allena skyarnas tåg
och fritt låta solen gassa
och känna med himmel och haf sig enad
och från allt jordens elände renad —
ja, *det* är att njuta i fulla drag
en stilla, blånande junidag

Firenze.

Hvad snillesol! Hur stolt cararran blommar!
I djärfva linjer marmorn slår mot skyn.
Piazzan, loggian stå som helgedomar,
där än den dignande såg himlasyn
och styrkt sprang upp, och ynglingsyr
skrek ut: »Nej, nej! Den jord är ej förbannad,
som sådan fägring en gång födt.
Och skönhetsådern är ej evigt stannad —
ännu en gång den stark kring världen styr.
Då ligger dagens fadda fjantverk dödt,
och konstens herosart står glänsande besannad.

I KATAKOMBERNA.

Se San Pietro, världens underblomma,
konstens högsta tack för nådens ord!
Hon har spirat ur det gömda fromma
Hon har rötter — rötter under jord.

Under gamla Roma de sig sträcka,
och se'n länge safven gått till ro.
Men den skall ånyo världen väcka
till en blomningstid af renad tro...

Ut till katakomberna vi ila.
Munken möter. Och med tända ljus
gå vi nedåt, där martyrer hvila,
där de döda fått i klippan hus.

Träd med vördnad på de nötta stegen,
som de första kristna vandrat på!
Herrens väg de gingo, ej sin egen.
Och det gafs dem ingen annan vrå.

Nisch vid nisch i långa, smala gångar
sluta ännu till om deras stoft.

Ingen rädsla dock mitt sinne fångar,
än jag känner Sarons liljedoft.

Stigen smög sig förr i labyrinter,
som blott kristianen kände till.
Ack, det var de frommas enda finter
mot förföljarn, som ibland sprang vill.

Hit de flydde att sin Herre dyrka,
hemta krafter emot världens storm.
Klippans hvalf blef deras gömda kyrka.
Tro till döden gaf åt kulten form.

Här i stillhet detta lif fick mogna,
som har Gud till medelpunkt i allt.
Och en själfvisk värld hos Herrens trogna
fick se människan i ny gestalt.

Det var andens lif, som seger vinner
öfver alla bål och bödelsvärd —
som hos snillet i exstasen brinner
och förtär all konstens svek och flärd.

Denna höga eld i stift och pänsel
gifvit åt San Pietro form och färg.
Därför har en pilgrim där en känsel,
som han lyftats upp till Zions bärg .

Men — när skall väl safven åter sjuda
genom kristenhetens torra träd
och till syskonlikhet grenar skruda,
till ett enda helt få alla med?

In i läroformer, trånga, hårda —
som till katakomber — fromhet flyr.
Men de mäktade icke lågan vårda,
när den sista otrosstormen gnyr.

O, må alla bokstafsskrankor falla
med förkrympta hjärtans heta kif!
Och må andesafven åter svalla
och ge forna brödraglöden lif!

Si, jag ser hvar tämpelskara renad,
ett från helgongudar fäjadt Rom,
ser all kristenheten åter enad
kring San Pietro — världens helgedom.

SÅNGARVINTER.

Nyss min dikt begynnad kvällen.
 Si, då sinar guldets källa —
 och från söderns kolorit
 tvingas jag att styra kosan
 in i den germanska prosan,
 med dess själ af grå granit.

Varm jag kom. Men här i Norden
 kylde re'n i hjärtat orden,
 och förbi var poesin —
 bild vardt blek som frusna trädet,
 själfva klangen uti kvädet
 fick, som vågsorl, issordin.

Intryck kommo förr i svärmar.
 Något enda nu sig närmar,
 och som sparfpip är dess röst.
 Pännan öfver arket slinter —
 det är riktig sångarvinter,
 tomt och tyst i diktarbröst . . .

Vingeburna sångarbröder!
Fören åter mig till söder,
sluten er tillsammans tätt!
Lättare I hän mig bären,
än i svenska landamären
hop jag sjunger färdbiljett.

Öfver Rhenvåg vi oss svinga,
där de stolta borgar springa
upp som klippans jätteblom.
Alpenglügen mot oss glänse,
och det strålande Firenze,
och det underbara Rom!

Ack, i Roma vill jag stanna,
känna friden på min panna
från San Pietros blå kupol!
Där skall sången icke dröja,
men bland mästarverk sig höja
i det fromma snillets sol.

Ensam jag i nord får drifva.
Hos de gamle, de naiva,
fann min dikt sitt fosterland.
Dock — till Roma bär ej vingar.
Och för mig ej guldets klingar.
Jag blott har — en staf i hand.

Eja, jag min staf välsignar!
Och jag vandrar, tills jag dignar,
vandrar bort från vintertvång,
vandrar än med snö i håren,
tills jag hinner Romavåren,
andas ut min sista sång.

THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE
THE HISTORY OF THE

INNEHÅLL.

	Sid.
Springvatten.....	3
Pereat Bacchus!	4
Dreyfus benådad!	9
Doggers bank	11
Vår gamla fana	13
Sverige till Finland	15
Adolf Hedin.....	17
På Bellmansdagen	19
Ned med sköflarne!	22
Vårrop	23
Snödroppen	25
Den brutna grenen.....	27
Soluppgång	28
Kungsängsliljan	32
Vinterhymn	34
Stålskodans	37
Det kommer aldrig mer	39
Studentmössan.....	42
December.....	44
Templet upp!	45
Ånglar	48
Ljus	51
Frid	53
Evighetslampan	56
Golgatha	58
Den förlorade sonen	62
Alperna.....	66
Från Italien	70
I katakomberna	72
Sångarvinter	75

